

*Dobrodružství
ježka Marhuláčka*

*Mateřská škola
Velké Pavlovice
2024*

Poslechněte si příběh, který se opravdu stal.
Nebo se snad nestal a snad se nám jen zdál?

Ježeček Marhuláček bydlel se svojí sestřičkou Bobulkou
a jejich rodiči v meruňkovém sadě.
Tatínek se v sadě narodil a znal všechny skulinky,
každou uličku. Sad to byl opravdu krásný,
rostly v něm veliké stromy, které v létě příjemně stínily
domeček ježečků. Společně s ježčí rodinou obývala
sad i další zvířata, třeba srnčí rodina,
bažantí a zaječí rodinka a někdy také do sadu zabloudil
strakapoud, stehlík nebo hejno vrabčáků.

Marhuláčkova maminka se narodila ve vinohradě pod rozhlednou
Slunečná. Maminka často putovala se svými dětmi ze sadu na návštěvu
za babičkou do vinohradu.

Marhuláček tedy cestu k babičce a zpět dobře znal a věděl,
že když půjde v noci domů a bude sledovat
meruňkovou hvězdičku, neztratí se.

Pomalou se blížila zima, ježci sbírali všechny dobrůtky,
aby se před příchodem zimy pořádně nasýtíli a zimu v pořádku
přečkali ve svém domečku v sadě.

Každý večer vyprávěla maminka svým ježečkům napínavé
příběhy, které jako malá zažila. „Když jsem byla malá“,
začala maminka vyprávět, „bydlel s námi v domečku pod
Slunečnou náš strýček Tramínek. Byl to velký dobrodruh,
často se vypravoval na své badatelské výpravy
a nikdo nevěděl, kterým směrem se vydal“.

„A maminko“, přerušil vyprávění Marhuláček,
„a to se strýček ničeho nebál?“ „To nevím Marhuláčku, dědeček
nám vždy říkal, že Tramínek má pro strach uděláno,“ řekla
maminka a pokračovala v příběhu.
„Ale jednou na jaře se strýček z výpravy nevrátil. Babička
s dědečkem na něj každý den čekali,
vyhlíželi ho, ptali se na něj všech zvířátek,
ale nikdo o Tramínkovi nevěděl.
Dokonce ani strakapoud, který znal každý strom v okolí.“

Babička s dědečkem měli strach, že se Tramínkovi

něco stalo a že se už nevrátí.“

„Maminko, to muselo být babičce a dědečkovi hodně smutno, vid“,

zeptala se Bobulka.

„Ano, bylo jim moc smutno, každý večer sedávali před domečkem

a na Tramínka vzpomínali.

Začátkem léta,

pozdě v noci, někdo zaklepal na domeček.

Byl to Tramínek!“ Děti pozorně poslouchaly

maminčino vyprávění.

„Tramínek nám vyprávěl příběh, jak se vydal na jaře
na výpravu, ale hned za vinohradem ho chytili
kluci a zavřeli do velké sklenice, ze které se nemohl
dostat ven. Kluci do něj často píchali klackem
a dávali mu k jídlu jablka.
Přece všichni ví, že ježci nejraději baští žížaly,
brouky a různý hmyz, a tak měl Tramínek velký hlad.“

Maminka pokračovala ve vyprávění. „Vždy, když se kluci přiblížili ke sklenici, Tramínek se schoulil do klubíčka a strašně se bál. Za pár dnů se Tramínek klukům omrzel a zapomněli na něj. Tramínek měl velký hlad, ale ze sklenice se nemohl dostat ven. Naštěstí ho brzy našel kosák, ježečka se mu zželelo a nosil mu k jídlu žížalky.“

„Maminko, tak jak to dopadlo?“ netrpělivě vyzvíдалy děti.

„Nakonec dobře, protože jednoho dne chtěl kosáka ulovit velký kocour. A jak se kosák snažil kocourovi uniknout, proletěl těsně kolem sklenice s Tramínkem.“

Maminka pokračovala ve vyprávění.

„Kocour nechtěně sklenici převrátil a ta se odkutálela pod stůl. Kosákovi se podařilo kocourovi uletět a Tramínek se mohl vydat rychle domů, do vinohradu pod Slunečnou“.

„Maminko, to jsme rádi, že to tak dobře dopadlo,“ měli Marhuláček s Bobulkou radost a mohli klidně spát. Jindy si zase ježčí děti vyslechly příběh, jak byl jeden rok chladný podzim a ježci měli problém najít dostatek žízal a slimáků, aby si nadělali zásoby na zimu.

Ten rok bylo opravdu velice těžké najít potravu
a spousta ježků trpěla hlady až do jara.
„Maminko, má babička dost jídla?
Zítřka za ní půjdu a zkontroluji ji,“
najednou napadlo Marhuláčka.
„Marhuláčku, ať tě to ani nenapadne, rychle se blíží zima,
mohl bys někde prochladnou. Já jsem babičku zkontrolovala
a vše je v pořádku,“
uklidňovala Marhuláčka maminka.

Podzim pomalu končil a rychle se blížila zima.
Večer maminka ježečkům vyprávěla příběh
o tetičce Frankovce.
„Jednou se tetička vydala na návštěvu k sousedce,
která bydlela pod Opilými sklepy,
ale po cestě potkala divokého lišáka.“

Lišák se snažil tetičku chytit, tetička
se mu snažila utéct, ale lišák byl rychlejší.

Už už ji držel v tlamě a chtěl stisknout,
ale tetičce se podařilo pořádně se naježít
a lišák se tak popíchal o její bodliny.

Lišák zakňučel bolestí, tetičku pustil a utekl pryč.

Tetička se pak dlouho bála chodit ven, ze strachu před lišákem,
a proto z domečku vycházela jen přes den.

Ale teď už dobrou noc, milé děti,

ukončila vyprávění maminka.

Tu noc nemohl Marhuláček vůbec usnout. Pořád se převaloval
a když zavřel oči, viděl před sebou velikého lišáka,
s hrůzou oči otevřel, ale nikde nikdo.

Po chvíli opět usnul, ale zase se mu zdál hrozný sen.

Tentokrát kluci chytili babičku do sklenice a nechtěli ji pustit.

Probudil se celý zpocený a v hlavě se mu
honily divoké myšlenky.

Lišák, kluci, sklenice, také si vzpomněl na krutou zimu,
kdy ježci trpěli hladu. Co asi dělá babička? Najedla se před zimou dost?

Není jí zima? Nemá hlad. Ne a ne usnout.

Rozhodl se, že půjde babičku zkontrolovat.

V domě všichni spali, napsal tedy mamince vzkaz, že se brzy vrátí, že jde
přece jenom babičku zkontrolovat,

ať nemá strach. Marhuláček opatrně otevřel dveře
a rozhlížel se, jestli někde nečihá lišák. Venku byla tma, ticho
a chladno. Údolím se táhla hustá mlha.

Marhuláček se vydal směrem k vinohradu.

Uši měl nastražené, ale nic neslyšel. Prodíral se houštím, přebrodil
se přes říčku Trkmanku a když se snažil vylézt na hrázku, něco mu
proletělo nad hlavou. Marhuláček se strašně polekal, spadl zpět do vody,
vyškrábal se ven a začal utíkat rychle pryč, vysokou trávou,
houštinou, mezi kameny a rovnou do mlhy.

Ale v mlze skoro nic neviděl.
Zamotával se do stébel trav a z posledních sil
se dostal na mýtinku pod veliký javor.
Marhuláček klesl vysílením.
Zdálo se mu, že v dálce slyší maminku,
lidské hlasy, kňučení psů i houkání sovy.
Na nebi se snažil najít meruňkovou hvězdičku,
ta se však v mlze někam ztratila.

V tom nad sebou uslyšel tichý
líbezný hlas. To k němu
promlouvala víla Javorněnka.
„Marhuláčku, neboj se přitul
se k mému kmenu, zahrabej
se do listí, to tě od zlého ochrání.“

A tak se Marhuláček,
celý vysílený, schoulil ke kmenu
javoru a tvrdě usnul.

Spal opravdu tvrdě.
Zdálo se mu o rodičích,
o Bobulce,
o své teplé postýlce
a babičce.
Marhuláček spal,
spal a spal .

Další den dopoledne se šly děti
ze školky proběhnout na školní zahradu.
Byl pochmurný podzimní den, ze stromů ještě nespadlo všechno
listí, ale zem se už barvila barevnými listy.

Děti si s listím rády hrály, hrabaly hromady, skákaly
do kupek. V tom s křikem přiběhli k paním učitelkám

Ondra s Pavlíkem.

„Paní učitelky, paní učitelky, honem, pojd'te honem pod strom,
našli jsme ježka!“

Kolem ježka se seběhly všechny děti.
Paní učitelky si ježka prohlédly a bylo jasné,
že ježek potřebuje pomoc.

Vůbec se nehýbal, jen slabě dýchal.

„Co budeme dělat?“ ptaly se děti.

„Musíme se o něj postarat, ale jak? Napadá vás něco dětí?“

Zeptala se paní učitelka.

„No, asi bychom měli zavolat záchranou stanici.“

„Výborný nápad kluci, zavoláme do ekocentra,
třeba budou vědět, kam ježka zavést“.

A tak paní učitelka zavolala
do ekocentra a děti zatím
nachystaly krabici, nasbíraly
do ní listí
a paní učitelka opatrně
ježečka
do krabice vložila.

Netrvalo dlouho
a paní z ekocentra
si pro ježka dojela,
prohlédla si ho
a usoudila, že bude
nejlepší,
když si ježka
odveze s sebou.

Ježeček se tedy dostal do ekocentra, nachystali mu tam teplé
místo, misku s vodou i dobré a voňavé jídlo.

Když se Marhuláček probudil, moc se divil, kde je.

Vzpomněl si na Tramínka a na velkou sklenici.

„Není to to hrozné místo? Budou do mě píchat, trápit mě?“

Proč jsem jenom nezůstal doma u maminky,“ naříkal si.

Náš mladý ježek měl ale velké štěstí, že zabloudil právě pod veliký javor, kde na něj promluvila víla Javorněnka, která věděla, že tady mají děti i dospěláci zvířátka a přírodu moc rádi. Nový domov našlo na školkové zahradě spousta broučků v broukovišti, mravenečků v mravenčí školce,

drobných živočichů na ještěrkovišti a ptáčci jsou zde každou zimu přikrmováni.

Ani v létě se zde na zvířátka nezapomíná, dostávají napít vody a staví se jim nové domečky.

Ještě toho dne přišla z ekocentra dobrá zpráva,
ježek se probral a opatrně se napil.
Děti měly velikánskou radost.
A tak měl Marhuláček obrovské štěstí,
díky dětem se dostal do ekocentra,
kde se o něj přes zimu starali.

A tak běžely dny a týdny, Marhuláček baštil dobrůtky,
pěkně přibíral na váze, ale stále mu bylo
víc a víc smutno po rodině.

Také maminka, tatínek i sestřička Bobulka
se o Marhuláčka moc báli. Venku panovala krutá zima
a nikdo o něm nevěděl, jen doufali, že se v pořádku dostal
k babičce a že u ní zůstane přes zimu.

Venku padal sníh, mrzlo, ale jaro bylo ještě hodně daleko.
Za pár měsíců, když již slunce svítilo dostatečně vysoko, začalo
se to venku hemžit broučky a všude byl slyšet zpěv ptáčků.

Také ježčí rodina se chystala vyjít z domečku.

Nedočkavě vykoukli ven, nikdo je však venku nečekal.

Maminka nemeškala a rozběhla se k babičce.

Tatínek s Bobulkou čekali doma, kdyby náhodou někdo
přinesl o Marhuláčkovi nějakou zprávu.

Maminka se po cestě ptala všech zvířátek i ptáčků, nikdo nic
nevěděl. Když přišla k babičce, nemohla strachy ani promluvit,

jen se rozhlížela okolo. „Maminko,“ řekla tiše

a rozplakala se, protože Marhuláčka nikde neviděla.

Všechno babičce povyprávěla,

potom si obě sedly na zápraží a plakaly.

„Čim, čim, čimčarára čim“ rozlétlo se po krajině veselě

čimčarání vrabců. „Čim, čim, čim,

už jste slyšeli tu novinu?

Čimčarára, čim, čim, čim“

a v hejnu proletěli na vinohrady.

Maminka s babičkou utřely slzy a hleděly na hejno vrabců.

Copak si ti vrabci nevšimli, jak je bolí srdce,

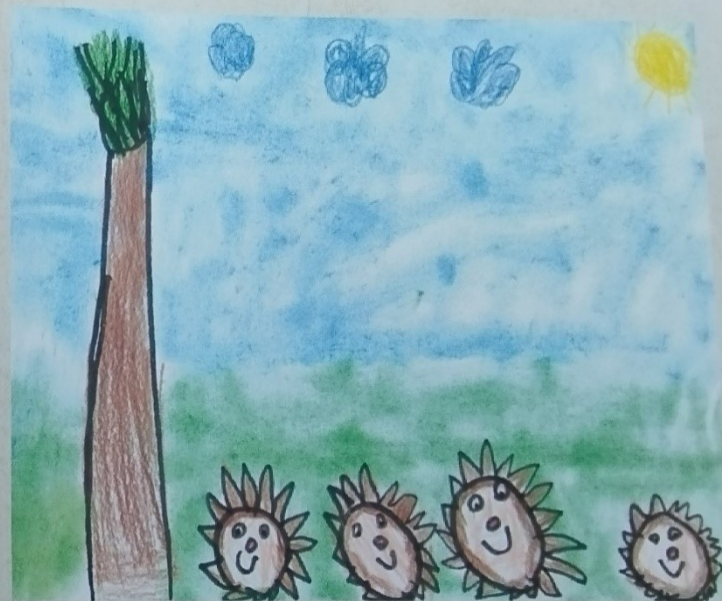
jak tu obě pláčou? „Leťte pryč, vrabčákové, leťte pryč,

nemáme náladu na slavení,“

odháněla babička vrabečky pryč.

„A pročpak, proč? Čimčará, proč? Ještě jste tu dobrou zprávu
neslyšely? Čimčarára čim, na školní zahradě odemykají
po zimě zahradu, bude zase veselo! Čimčarára, čim.
A nejen to. Lidé tam přivezli nějaké ježky, čimčarára, čim, ježky,
nehledáte snad nějakého? Čimčarára čim čim čim!“
Do babičky i do maminky jako když uhoří blesk,
utřely slzy a rozběhly se ke školkové zahradě.
Tu dobrou zprávu už slyšeli také tatínek s Bobulkou
v sadě a také nemeškali a rozběhli se zjistit,
koho to vlastně na zahradu přivezli.
K plotu zahrady doběhli všichni současně.

Na zahradě byl velký ruch, byla tam spousta dětí
i dospělých. Ježecci měli strach se více přiblížit,
ale potřebovali vědět, koho na zahradu přivezli.
V tom se hlouček dětí rozestoupil a přímo k nim si kráčet krásně
urostlý ježek. Byl to Marhuláček, který přes zimu hodně vyrostl,
protože jen baštil a spal. „Maminko, tatínku“

volal z dálky a utíkal za nimi.

Celá rodinka Marhuláčka vítala,
objímali se a všichni plakali štěstím.

Už už chtěli Marhuláčka odvést domů,
ale Marhuláček se zastavil. „Maminko, tatínku, počkejte chvíli“
a odběhl zpět mezi děti. Za chvíli se vrátil,
ale nebyl sám, vedl si krásnou mladou ježčí slečnu. „Maminko,
tatínku, babičko a Bobulko, to je Malinka,
lidé ji našli jako miminko v malinovém houští a vychovali ji tam,
kde jsem byl přes zimu i já. Maminko,
my se chceme s Malinkou vzít“. „Ale Marhuláčku“, namítal
tatínek, „kde budete bydlet, k nám se nevejdete. Nejdříve musíme
najít dobré místo na nový domeček!“

„Ale kdepak, tatínku, my už máme
kde bydlet a nebojte se, nebudete to mít daleko.
Podívejte, ti hodní lidé nám vyrobili i ježčí domečky
a my zůstaneme tady.
Nebojte se o nás, tihle lidé jsou hodní
a budou nás chránit. A vás také“.

To bylo najednou radosti, vrátil se jim synáček
a ještě rovnou i s nevěstou!
A protože těch nových ježčích domečků bylo hned několik,
přistěhovala se na zahradu blíže k Marhuláčkovi a Malince
nejdříve babička a za pár dnů i tatínek, maminka a Bobulka.
Krásně se jim společně žilo a už je nikdy nic
špatného nepotkalo.

Tento příběh je věnován předškolním dětem
školního roku 2023/2024.

Příběh je motivován skutečným příběhem, kdy děti našly na školní
zahradě koncem listopadu živého, ale slabého ježka.

MŠ Velké Pavlovice, 2024

Básnička od Pavlíka pro třídu Kořátek

Ráno vstávám bez okolků, těším se na naši školku.

Kdo nás pěkně vítá z rána? Paní učitelka Jana a Kája.

Ve školce mám kamarády, spolu z lega stavíme si hrady.

V poledne pak zazní ocelové zvony, s Toníkem a Kátou měním pokémony.

V polévce nám chutná hrášek, sním ho já, Oliver i Tadeášek.

Společně pak zavoláme „muziko, tak hrej mi“.

tančí Domča, Eliášek i kamarádka Amy.

